

מאמר מכירת יוסף

א * תא חזי, כמה שנין יתיב תהוא צדיק, דלא חזא לאבוה עשרין ותריין שנין. הא אינון יתבו במצרים, עשרים ותריין שנין, לכל שבט ושבט מאינון עשר שבטין דזבינו ליה, לפום חושבנא הוו מאתן ועשרין שנין לכלהו, דל מינייהו עשר שנין, דנכיתו לון בדינא דלעילא, בגין עשר שבטין קדישין דמיתו תמן במצרים, אשתארו מאתן ועשר, תדא הוא דכתיב רדו שמה ב.

ב ת"ח, כד גרמו חובין, ויהאי שבת לא אתגטיר בךא יאות, דכתיב א ואל תוציאו משא מבתיכם ביום השבת. לא תטלון עליכון מטולא דחובין, דהנה מגין עליכון ד מנייהו, יום השבת.

ג ה ואלא שמעו ליה לנביאה, וואיתער עליהן חרב נוקמת נקם פריית.

חלופי גרסאות

א בדפוס ווינציא כתוב קודם לזה חסר הרבה. ב בדפוס ווינציא כתוב כאן חסר הרבה. ג נ"א דשבת (קראקא).
ד נ"א מניה (דפוסים הראשונים). ה נ"א והבאתם בשערי ירושלים ולא שמועין (קראקא). ו נ"א ואתערי (קראקא).

מסורת הזהר

א (ירמיה יז).

הסולם

מכירת יוסף
מכפרת. נשאר מאתים ועשר שנים. ז"ש רדו שמה, רד"ו הוא בגימ' מאתיים ועשר.

ב) ת"ח כד גרמו וכו': בוא וראה, כשגרמו העונות ושבת הזו לא נשמר כראוי, שכתוב, ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת, שפירושו, שלא תשאו עליכם משא של עונות, שיום השבת היה מגין עליכם מהם.

ג) ואלא שמעו ליה וכו': ולא שמעו אל הנביא שהזהירם על השבת, ונתעוררה עליהם חרב

מאמר

זהר חדש

א) תא חזי כמה וכו': בוא וראה כמה שנים ישב אותו צדיק, יוסף, שלא ראה את אביו. שהוא עשרים ושתיים שנה. וע"כ הנה אלו ישבו במצרים, כ"ב שנה לכל שבט מאותם עשרת השבטים שמכרו את יוסף, שלפי החשבון עשר פעמים י"ב, הם מאתיים ועשרים שנה לכלם, הורד מהם עשר שנים שגרעו אותן בדין שלמעלה, משום עשרת השבטים הקדושים שמתו שם במצרים, ומיתתם (דפו"י דף כ"ט טור א')

ב זהר וישב חדש
מאן ברית, דא שבת, דכתיב לדורותם ברית עולם. וברית מילה, דכתיב וְכָשַׁר קָדַשׁ יַעֲבֹרוּ מֵעַלְיָךְ. וברית צדיק דזבינו ליה.
(ד) וכלא בחד דרגא, שבת, וברית מילה, וצדיק. ורזא דא, על ג' פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, וכלהו תלי במכרם בכסף צדיק. וכדין שרו לאשתעבדא שבע על חטאתם. ואתגזר עליהון בגלותא דבבל, שבועין שנין, בחובין דשמטה ויובל, דתליין בשבת הגדול, ושבת סתם.
(ה) ולכתר אתו לארעא קדישא, ואתיישבו בה ת"כ שנין, לתשלום שבועין שבעין, ושבעין שנין, עשרה שנין לכל יומא, מאינון דניקין משביעי, דשבת הגדול אוף הכי איקרי שביעי מתפא לעילא. דכליל פאחד זכור ושמור. ולכתר אתקיימו ת"כ שנין בארעא, על חילא דאורייתא, דהוו מתעסקי.
(ו) וכד גרם חובא דשנאת חנם, אתערי שנאת חנם דבנקמיתא. הה"ד, וישנאו אותו, להווא זכאה. וכדין יהיב לון קב"ה, ביד מאן דסני לון שנאת חנם. הה"ד באדום, יען היות לך איבת עולם ותגר את בני ישראל ע"י חרב.
(ז) וכדין אתפרע מנייהו, על ידי מניינא דאינון שנין, דחסרו מרזא

מסורת הזהר
(א) שם יא' לך קלה צ"ג. (ב) עמוס ב' פנחס יח צ"כ. (ג) בראשית לו' בהשמות ח"א ונט. להלן אות לט צ"ח. (ד) יחזקאל לה' להלן אות לט צ"ט.

הסולם
מאלו ד' ימים חג"ת נהי"מ היונקים משביעי, דהיינו בינה. וכיון שפגמו ביובל נתחייבו להיות בגלות עשר שנים בעד כל יום. שהם ע'. שז"ס שבע על חטאתיכם. דשבת הגדול, שהיא בינה נקראת גם כן שביעי, ממטה למעלה בסוד זכור ושמור הכלולים כאחד בבניה כי חג"ת נהי" דז"א ה"ס זכור. והמלכות, ה"ס שמור. וכשכלולים כאחד בבניה, נמצאת הבינה, שכוללת בתוכה כל ד' ימים, וע"כ אלו שפגמו בשמטה, נתחייבו להיות בגלות עשר שנים בעד כל יום שבבינה. שז"ס שבע על חטאתיכם. ואח"כ נתקיימו ת"כ שנים בארץ בזכות התורה שהיו עוסקים בה.
(א) **וכד גרם חובא וכו':** וכשגרם החטא של שנאת חנם, נתעוררה שנאת חנם הראשונה, שכתוב, **וישנאו אותו,** את הצדיק, יוסף. ואז נתן אותם הקב"ה ביד מי ששונא אותם שנאת חנם. שהוא אדום. ד"ש, באדום, יען היות לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי חרב.
(ז) **וכדין אתפרע מנייהו וכו':** ואז נפרע

מאמר
חרב נוקמת נקם ברית. מהי ברית. זוהי שבת. שכתוב לדורותם ברית עולם. וכן עברו על ברית מילה, שכתוב, וכשר קדש יעברו מעליך. וכן עברו על ברית צדיק, שהוא יוסף הצדיק, שמכרו אותו.
(ד) **וכלא בחד דרגא וכו':** וכולם הם במדרגה אחת, שבת, וברית מילה, וצדיק, וזה סוד, על ג' פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו. וכולם תלויים, במכרם בכסף צדיק. שמכרו את יוסף הצדיק. ואז התחילו להשתעבד שבע על חטאתם. ונגזר עליהם שבעים שנה בגלות בבל, בעונות של שמטה ויובל, התלויים בשבת הגדול ובשבת סתם. שמטה תלויה בשבת סתם. שהוא המלכות. ויובל תלוי בשבת הגדול, שהוא בינה.
(ה) **ולכתר אתו לארעא וכו':** ואח"כ באו לארץ הקדושה. ונתישבו בה ת"כ שנים לתשלום שבעים שמטות, כי שבעים שמטות הם ת"צ שנים, שהם ע' שנים דגלות בבל, ות"כ שנים שנתקיימו בארץ הקדושה. ומפרש, ושבעים שנה דבבל, הם עשר שנים לכל יום (דפרי"ך דף כ"ט טור א')

זהר וישב חדש ג
 דשבע על חטאתיכם. ת"ח, כד תמני עשרים ותרין שנין שבע זמנין, לכל חד מאינון עשרה דזבינו ליה, הוו להו אלף וחמש מאה וארבעין .
 (ח) לא עלתה שועתם לפניו. א"ר יצחק, כד עביד קב"ה דינא בפמליא של מעלה, תהוא דינא מאי הוי. אמר ר' אלעזר, יאעבר להו ביהוא נהר דינור, ואעבר להון משולטנהון, ומני שולטנין אתרנין דשאר עמין. א"ל, והא כתיב "משרתיו אש לזהט. אמר ליה אית אשא קשיא מאשא, ואית אשא דכבי אשא .

סגרי תורה

(ט) פתח תהוא יודאי ואמר, "ואני קרבת אלהים לי טוב וגו'. ת"ח, כד ב"נ אתקריב לאורייתא דאקרי טוב, דכתיב "טוב לי תורת פיך, כדין אתקריב לקב"ה דאקרי טוב, דכתיב "טוב ה' לכל. וכדין אתקריב למהוי זכאה. כמד"א, אמרו צדיק פי טוב, וכד איהו זכאה, שכינתא שריא עליה, "ואוליפת ליה רזין עילאין באורייתא. בגין דשכינתא לא אנדווגא אלא בטוב, דהא צדיק וצדק פתחא אנלין.

(י) ת"ח, כד ברא קב"ה עלמא, קיים ליה ושתיל על הנהו (* שיפא יומין

מסורת הזהר

(1) (תהלים קד) ב"ב כו צ"ג ת"ז תי"ח לג. ז"ח י ט"א
 ש"ט פא ט"א שמו"ו תק"ה צט ט"ג שלי"א. ז) (תהלים צג). ח) (שם ק"ט) תוריע מ צ"פ. ט) (שם קמ"ה) ב"א רסו צ"ב. י) (ישעיה ג) ב"א רסו צ"א.
 י ברפ"י כתבו כאן חסר. כ ברפ"י זה מצאתי מזהר כתי' בפרשת שמות דף י"ט. נ"א ל"א (דפוסים הראשונים). ל נ"א מעבר (קראקא). מ נ"א דרחויא (קראקא). נ ברפ"י כתבו א"ר יצחק תלת ענייני הכא. ס נ"א ל"ג ואוליפת (מנוקאטש).

חלופי גרסאות

<p>מכירת יוסף</p> <p>וגו'. בוא וראה, כשהאדם מתקרב לתורה, הנקראת טוב. שכתוב, טוב לי תורת פיך, אז נתקרב אל הקב"ה הנקרא טוב. שכתוב, טוב ה' לכל. ואז מתקרב להיות צדיק, הנקרא טוב. כמש"א, אמרו צדיק כי טוב וכשהוא צדיק, שורה עליו השכינה, ומלמדת אותו סודות עליונים בתורה, משום שהשכינה אינה מזדווגת אלא בטוב שהוא צדיק, כי צדיק, וצדק שהוא השכינה, הולכים יחד.</p> <p>(י) ת"ח כד ברא וכו': בוא וראה, כשברא הקב"ה את העולם, שהוא המלכות, קיים אותו ושתלו על אלו ששת ימים העליונים, והשביעי שעליהם, כי בשביל השביעי שנקרא צדיק, דהיינו יסוד, נזונים העליונים והתחתונים, דהיינו ספירות דז"א, וספירות המלכות, ועליו קיימים, וכו' נסמכים, והוא היסוד והשורש שלהם.</p> <p>פירוש</p>	<p>מאמר</p> <p>נפרע מהם על ידי מנין השנים שחסרו מסוד, שבע על חטאתיכם. בוא וראה, כשתמנה כ"ב שנים שבע פעמים לכל אחד מאלו העשרה שמכרו אותו. יהיו אלף וחמש מאה וארבעים. (ע"י להלן וישב אות מ' תשלום הענין).</p> <p>(ח) לא עלתה שועתם לפניו: א"ר יצחק, כשעושה הקב"ה דין בפמליא של מעלה, דין תהוא מהו. א"ר אלעזר, שמעבירם באותו נהר דינור, ומעבירם מממשלתם, וממנה ממשלות אחרות של שאר העמים. א"ל והרי כתוב, משרתיו אש לזהט. ומה מויק להם נהר דינור. א"ל, יש אש קשה מאש. ויש אש שמכבה אש. וע"כ אע"פ שהם עצמם אש, נענשים קשה בנהר דינור.</p> <p>סגרי תורה.</p> <p>(ט) פתח תהוא יודאי וכו': פתח אותו יהודי ואמר, ואני קרבת אליקים לי טוב (דפ"י דף כ"ט טור א' *) טור ב')</p>
---	--

ד סתרי וישב תורה
 עילאין, ושביעא דעלייהו, דבגיניה דשביעא דאקרי צדיק, מתגנין עילאין
 ותתאין, ועליה קיימין, וביה מסתמכין, והוא יסודא ושךשא דילהון.
(יא) הה"ד, עיני כל אליך ישברו וגו'. עיני כל אליך ישברו, לההוא
 משח רבות עלאה, דנגיד ממוחא סתימא דכל סתימין, להאי כ"ל. וכדין ואתה
 נותן להם את אכלם בעתו, דתאי כל פד אתער לכלה, דאיהי כנסת ישראל.
 וכדין הוא למידתם על עלמא, וכולהו עלמין פתרו בשעשושא.
(יב) וכדין מה פתיב, פותח את ידך וגו'. ודא רצוא דרעוין, דנחית ממוחא
 סתימא, להאי כל. וכיון דתאי כל אתברך, פולהו עלמין איתבריכו, הה"ד
 צדיק ה' וגו', קרוב ה' וגו', רצון רצונו יעשה וגו'.

מסורת הזהר (כ) תהלים קמה) ויגש כא צ"ב ז"ח לא ט"ג שלי"ו.
 חלופי גרמאות (ב) נוסח אחר לא גרסינן בעתו (ווינצ'יא).

מאמר פירוש. היסוד נקרא ששי, ונקרא שביעי.
 כי בעת שאינו משפיע למלכות, שהוא אז
 בבחינת חסדים בלבד, הוא נקרא ששי, להיותו
 ספירה ששית מחסד ולמטה. ובעת הזווג עם
 המלכות, שצריך להשלימה תחילה עם חכמה,
 אז הוא נבחן לשביעי, כלומר לספירה שביעית.
 והטעם הוא, כי אז הוא מתויב לעורר את
 מצב הא' של המלכות, במלכות, כי רק בכלים
 דמצב הא' יכולה המלכות לקבל חכמה, ואז
 במצב הא' נמצאת המלכות בסוד רביעי לאבות,
 שהיא ספירה הרביעית אחר חג"ת, וג' ספירות
 נה"י הן אחריה, ונמצא אז היסוד שהוא
 הספירה השביעית מחסד ולמטה. (כח"ש לעיל
 תולדות אות ה'). באפן, שבעת הזווג, כשהוא
 ממשך ג"ר, אז נקרא היסוד שביעי ושלא
 בשעת הזווג שהוא בחסדים בלבד, והמלכות
 היא השביעית אחרי היסוד, נמצא היסוד,
 שהוא הספירה הששית. ונקרא ששי עוד יש
 להבחין, שבשעת הזווג, כשהוא ממשך ג"ר,
 שהוא בסוד שביעי, הוא נבחן שהוא למעלה
 מחג"ת נה"י, כי שום ספירה מחג"ת נ"ה
 אינה יכולה להמשיך ג"ר חוץ מהיסוד, וע"כ
 נבחן היסוד שהוא במקום ג"ר, אל ששת
 הימים. ונמצא שששת הימים חג"ת נה"י הם
 למטה, והיסוד שבבחינת שביעי, הוא מאיר
 עליהם מלמעלה. דהיינו שממשיך להם הג"ר.
 ונתבאר היטב ב' בחינות היסוד.

הסולם קיים ליה ושתיל ליה, על הנהו שתא
 יומין עלאין, שבז"א, שהם חג"ת נה"י
 המאירים אל המלכות. ושביעאה דעלייהו,
 והיסוד הנקרא שביעי, דהיינו בעת הזווג עם
 המלכות, הוא עליהם של חג"ת נה"י. כי אז
 היסוד משפיע ג"ר אל חג"ת נה"י שמקודם
 לכן היו רק ו"ק בחסד ג"ר. ח"ש דבגיניה
 דשביעאה דאקרי צדיק, היינו שבביל היסוד
 שבבחינת הזווג, שנקרא אז שביעי, מתגנין
 עלאין ותתאין, שחג"ת נה"י דז"א ניוונים
 ממנו, שהם משיגים על ידו ג"ר, וכן חג"ת
 נה"י התחתונים שבמלכות, מקבלים ממנו ג"ר.
 ועליה קיימין וביה מסתמכין והוא יסודא
 ושורשא דלהון, כי ששת הספירות דז"א חג"ת
 נה"י אין להם קיום וסמיכה מג"ר, זולת ע"י
 היסוד, וע"כ נעשה עליון ושורש אל חג"ת
 נה"י דז"א, ומכ"ש לספירות המלכות.

מכירת יוסף (יא) הה"ד עיני כל וגו': ד"ש, עיני כל
 אליך ישברו וגו'. עיני כל אליך ישברו,
 היינו, שישברו לשמן המשחה העליון ההוא,
 הנזול ממוח הסתום מכל סתומים, שהוא ח"ס
 דז"א שהוא הארת הג"ר, אל כל ההוא, שהוא
 יסוד, ואז, ואתה נותן להם את אכלם
 בעתו, דהיינו במלכות הנקראת עת שלו, כי
 כל הוה, שהוא היסוד, כשמעורר את הכלה,
 שהיא כנסת ישראל, דהיינו המלכות שנקראת
 כל ה', אז הוא מרחם על העולם, וכל העולמות
 הם בשמחה ושעשועים. מהארת הג"ר.

(יב) וכדין מה פתיב וכו': ואז מה
 כתוב, פותח את ידך ומשביע כלל חי רצון,
 וזהו

וזהו כד ברא קב"ה עלמא, שהוא
 המלכות הנקראת העולם התחתון, כי מה
 שהמלכות מקבלת, מקובל גם בעולם התחתון,
 (דפו"י דף כ"ט טור כ')

פתרי וישב תורה ה

יג) וּכְמָא דְבְרָא הָאֵי בְעֵלְמָא עֵילְאָה, בְּרִזָּא דְשְׁמִיָּה קְדִישָׁא, הָכִי בְרָא בְעֵלְמָא תַּתְּאָה, שִׁיתָא זַפְּאֵי קְשׁוּט, וְחַד שְׂבִיעֵאָה. בְּדַכְתִּיב ֹגַם אֶת זֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים.

יד) וְכַד גְּרַמּוּ חוּבִין, ֹוּדְחוּ לְהֵהוּא כָּל דְּאִיקְרִי צְדִיק מֵאַתְרֵיהּ, בְּדַכְתִּיב ֹעַל מִכְרָם בְּכַסְפִּי צְדִיק. אָמַר קב"ה, אָנָּא גְּזַנְנָא דִּיהָא עֵלְמָא תַּתְּאָה כְּגִוּוֹנָא דְעֵלְמָא עֵילְאָה, וְיֵהָא הֵהוּא צְדִיק שְׁלִיט עַל הָאָרֶץ, וְיִהְיוּן כָּל בְּנֵי עֵלְמָא, מִתְּבַרְכִין עַל יְדוּי.

טו) הַה"ד ֹבֵן פּוּרְת יוֹסֵף, דְּהָא לִית בְּכָל שְׁיִיפֵי גּוּפָא דְנַעֲבִיד פִּירִין, אֲלֵא הָאֵי צְדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְבֵן פּוּרְת עֵלִי עֵין, מֵאֵי קָא מִיִּירֵי.

טז) אֲלֵא, כְּמָה דְהָאֵי עֵין קִיּוּמָא דְגִלְגֵּלָא, דְלֵא יְכֵלָא גִלְגֵּלָא לְאַתְקִימָא, אֲלֵא בְּבַת עֵין דִּילֵיהּ. הָכִי יוֹסֵף אִיהוּ כְּעֵין לְכָל אֵינוּן שְׁתָּא דְסַתְרִין לֵיהּ.

ה'לופי גרמאות
9 נ"א נהו (ווינציא).

מסורת הזהר
(7) (קהלת ז) שמנת פה צ"ל. (ח) (עמוס ב) לפיל אות ד צ"ג. (9) (בראשית מט) וישלח נח צ"ה ז"ח טו ט"ג.

מאמר המולם מכירת יוסף

וזהו רצון הרצונות, היורד ממוחא סתימאה, דא"א, **לכ"ז** הזה, שהוא יסוד, וכיון שבכ"ז הזה מתברך, מתברכים כל העולמות. ז"ש, צדיק ה' בכ"ז וגו'. קרוב ה' לכ"ז וגו'. רצון יראי יעשה וגו'. (ענין רעוא דרעיון, עי' פירושו באדרא זוטא אות מ"ג).

יג) וכמה דברא האי וכו': וכמו שברא זה בעולם העליון בסוד שמו הקדוש, שהוא ז"א, כך ברא זה בעולם התחתון, ששם צדיקי אמת, ושביעי אחד, ככתוב, גם את זה לעמת זה עשה האלקים.

פירוש. שמשוה ז' צדיקים שבעוה"ז, לספירות ז"א, אשר כמו בספירות דז"א נחשב היסוד לשביעי, מחמת המלכות שעלתה ונעשתה רביעית לחג"ת, כנ"ל. הנה יש ענין זה גם למטה, בעולם הזה, כי דוד, ה"ס המלכות שעלתה ונעשתה רביעית לחג"ת, (כמ"ש בזהר בראשית א' דף ק"י ד"ה מלכותא דדוד). ואז נחשב יוסף הצדיק לספירה שביעית. דהיינו ממש כמו בספירות דז"א. וז"ש, **וכמא דברא וכו' הכי ברא בעלמא תתאה שיתא זכאי קשוט,** שהם אברהם יצחק יעקב דוד משה אהרן. **וחד שביעאה,** שהוא יוסף.

יד) וכד גרמו חובין וכו': וכשגרמו העונות, שדחו כל זה שנקרא צדיק, דהיינו (דפו"י דף כ"ט טור ב')

טו) הַה"ד בן פורת וגו': ז"ש, בן פורת יוסף. כי אין בכל אברי הגוף מי שיעשה פירות, אלא צדיק יסוד עולם זה, וע"כ נקרא יוסף שהוא יסוד, בן פורת, מלשון פרה ורבה, ובן פורת עלי עין, מה פירושו. איזה יחס יש לו לעין.

טז) אֲלֵא כמא דהאי וכו': ומשיב, אלא כמו הקיום של גלגל העין הזה, שאין גלגל העין יכול להתקיים אלא בבת עין שלו, דהיינו הנקודה השחורה שבעין, שה"ס מלכות, שהיא רביעית לחג"ת, כך הוא יוסף. כי יוסף כולל בתוכו המלכות הזו, והוא כמו העין, לכל אלו ששת הצבעים המסבכים את בת העין, שמיימנו שלש, דהיינו בעין ימין יש שלשה צבעים

ו פתרי וישב תורה
 מימיניה תלתא, ומשמאלא תלתא, ואיהו מקים לון. וקכי איהו לכל עלמא,
 דהא עלמא לא קיימא אלא על אינון שיפתא, ושביעאה דעליהו.
ז וקרא קב"ה לצדיק ברוך דשבת. ונת ביה, וננת ביה כל ברכאן,
 לברכא כל שאר יומין. הה"ד וינת ביום השביעי על פן ברוך ה' את יום
 השבת. מאן יום השבת, הוי אימא דא צדיק.
ח אמר לון קב"ה, אתון חללתון להאי שבת, דאנא גורנא דיהא מלך
 על כל שאר יומין, ואתון עבדתון יתיה עבד עבדין, אוף אתון תסבלון ההוא
 עבודה קשיא.
ט תא חזי, כמה שנין יתיב ההוא צדיק, דלא תנא לאבוהי, כ"ב שנין.
 הא אנון יתבו במצרים כ"ב שנין, לכל שבטא מאינון עשר שבטין דזבינו ליה.
 לפום חושבנא הו ממתן ועשרים שנין לכולהו, דל מינייהו עשר שנין דנכיתו
 לון בי דינא דלעילא, בגין עשר שבטין קדישין דמיתו תמן במצרים, אשתארו
 מאתן ועשר, דהא הוא דכתיב ורד"ו שמה.
כ אמר לון יעקב, בבצעו מינייכו, חותו לגלותא, ונכיתו אינון חובין ולא
 יתחרב עלמא בכפנא, דהא לית בכו מאן דזוזן לכו קב"ה, בר ע"י דההוא צדיק

מסורת הזהר (שמות כ) לעיל פרשת תולדות אות ב צ"ו. (ו) בראשית (ז) ז"א ומשמאליה (ווינצ'א). ק ז"א עוברין (מונקאטש).
 (מב) מקץ לא צ"ב.

<p>מכירת יוסף</p> <p>על כל הימים, שמהם כל השבטים, להיותו ממשיך להם הג"ד (כנ"ל אות י'). ואתם עשיתם אותו עבד עבדים, שמכרתם אותו למצרים. לכן, אף אתם תסבלו אותה עבודה קשה. שתעבדו את המצרים.</p> <p>יט תא חזי כמה וכו': בוא וראה, כמה שנים ישב אותו צדיק שלא ראה את אביו. הם כ"ב שנים, וע"כ גם הם ישבו במצרים כ"ב שנים, לכל שבט מאלו עשרה שבטים שמכרוהו, שלפי החשבון עשר פעמים כ"ב הם מאתים ועשרים שנים, בשביל כל השבטים. קח מהם עשר שנים שגרעו להם בית דין שלמעלה, בשביל שעשרת השבטים הקדושים מתו שם במצרים, ומיתתם מכפרת, נשארו מאתים ועשר שנים. ז"ש, רד"ו שמה, שהוא בגי' ר"י.</p> <p>כ אמר לון יעקב וכו': אמר להם יעקב, בבקשה מכם, רדו לגלות, ותגרעו אלו העונות שבמכירת יוסף, ולא יחרב העולם ברעב, כי אין בכס, מי שיוזן לכס הקב"ה על ידו, תזן מעל ידי אותו צדיק, שמכרתם. ז"ש</p>	<p>מאמר</p> <p>צבעים, לבו אדום ירוק, שהם חג"ת, שהם מסבבים את בת העין, שהיא המלכות. ומשמאל שלש, דהיינו בעין שמאל יש ג"כ שלשה צבעים שהם כנגד נה"י, והוא מקיים אותם, שבת העין מקיימת הג' שבימין שהם חג"ת, והג' שבשמאל, שהם כנגד נה"י. וכך הוא יוסף, לכל העולם, כי העולם אינו עומד, אלא על אלו הששה, והשביעי שעליהם. דהיינו רק על היסוד שהוא עליון על הששה, ושהוא ספירה שביעית, כנ"ל.</p> <p>יז וקרא קב"ה לצדיק וכו': וקרא הקב"ה את הצדיק בסוד שבת, שהוא יום השביעי, ונת בו. והניח בו כל הברכות לברך כל שאר הימים, כי כל ששת הימים מתברכים משבת, ז"ש, וינת ביום השביעי. על כן ברוך ה' את יום השבת. מי הוא יום השבת, היה אומר, שהוא צדיק, דהיינו היסוד, שהוא יוסף הצדיק שהוא בבחינת יום השביעי. יח אמר לון קב"ה וכו': אמר להם הקב"ה, אתם חללתם את השבת הזה, שהוא יוסף, שאני גזרתי שיהיה מלך על כל שאר הימים, כי היסוד שהוא שביעי, הוא עליון (דפ"י דף כ"ט טור ב')</p>
--	---

ספרי פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. על ידי דמאן, ע"י דכ"ל. הדר פריש מאן האי כל, צדיק, הן הוא דכתיב צדיק חי וגו'.

כא וכגוןא דא לתפא, על ידא דהאי צדיק, הנה ליה לעלמא ושויבותא, באינן שבע שני פפנא. ועל דמנעו ברכאן משבע דרגין עילאין, איתערו דרגין דסטרא אחרא עליהו בחובייהו.

כב פיון דנתת יעקב שלימא למצרים, הוא וכל אינון שבטין, וקמו עלמא תפאה כגוןא דעלמא עילאה, דע"י דההוא צדיק מיתון עלמא, הה"ד * הוא המשביר לכל עם הארץ.

כג הוא המשביר, מאי משביר. אלא שוכר הוא בקדמיתא מעלמא עילאה. כדכתיב עיני כל אליך ישברו. ובתר משביר לעלמא תתא.

כד ומנ"ל דיוסף אקרי * כל. דכתיב * וכלכל ודרדע. ותאנא, כלכל זה יוסף, דכתיב וכלכל, וכתיב משם רועה אבן ישראל.

כה וכד חמא יעקב שלימא כל דא, ותמא כל אינון שבע שנין עילאין, דאסתקמו למחוי * כפנא בעלמא, על חובא דגרמו בנוי, דזבינו להאי זכאה קדישא, ולאפקא ליה מאתריה. כדן צלי לקב"ה, ואעדי מנהון חמש שנין.

מסורת הזהר (תהלים קמה) וירא סט צ"ד. (צ) (בראשית מב) מקן לב צ"א. (ק) (מ"א ה) בא מ צ"ל לעיל דף ז ט"ג.

חלופי גרמאות ד נ"א שתיבתא ונ"א שיבתא (ווינצ'א). ו נ"א ל"ג מן כפנא עד להאי (מונקאש) נ"א בנוי לזכנא כפנא בעלמא על חובא דגרמו (ווינצ'א).

מאמר ז"ש פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. על ידו של מי. על ידי כ"ל. וחזר ומפרש, מי הוא כ"ל, הוא צדיק ז"ש, צדיק חי בכ"ל.

כא וכגוןא דא לתתא וכו': וכעין זה למטה. על ידי צדיק הזה, יוסף, היתה הצלה לעולם, באלו שבע שנות הרעב. ומשום שמנעו הברכות משבע מדרגות העליונות נתעוררו עליהם בעונותיהם המדרגות של הצד האחר.

כב כיון דנתת יעקב וכו': כיון שירד יעקב איש תם למצרים, הוא וכל השבטים, ראו שעולם התחתון הוא כמו עולם העליון, ועל ידי צדיק הזה, שהוא יוסף, ניזון העולם. ז"ש ויוסף הוא המשביר לכל עם הארץ.

כג הוא המשביר, מאי וכו': הכתוב ואומר, הוא המשביר, מה הוא משביר. ומשיב, אלא בתחילה הוא שובר מעולם העליון, ככתוב, עיני כ"ל אליך ישברו (כנ"ל אות י"א) ואח"כ משביר לעולם התחתון.

כד ומנ"ל דיוסף אקרי * כל. דכתיב * וכלכל ודרדע. ותאנא, כלכל זה יוסף, דכתיב וכלכל, וכתיב משם רועה אבן ישראל.

כה וכד חמא יעקב וכו': וכשראה יעקב השלם כל זה. וראה כל אלו שבע שנים העליונות שהן חג"ת נה"מ, שהסכימו שיהיה רעב בעולם, על העון שגרמו בניו, שמכרו את הצדיק הקדוש הזה, והוציאוהו ממקומו. דהיינו שהפרידו היסוד מן המלכות, או התפלל אל הקב"ה, והסיר מהם חמש שנים.

(דפו"י דף כ"ט טור ב' *) (טור ג')

ה סתרי וישב תורה

כו מ"ט חמש שנים, אלא ת"ת, וזא דמלתא קכי הוא, באינון יומין עילאין, איהו אחיד בתמשא, דהכי הוא מתתא לעילא. אבל באינון תרין דעליה, דאחדין בהו אבהותי, לא הוה ליה רשותא לבטלא מידי, ועד חולקיה " באינון בטל גזירה, ולא יתיר.

כז ויוסף הצדיק נמי עביד קכי, הה"ד ומקצה אחיו לקח תמשה אנשים ויציגם לפני פרעה. מאן אינון, תמשה אינון דלא סני ליה, הה"ד והוא נער את בני בלחה וגו'. אמר פדאי אתון ופאין, למיקם בהאי פרצה דפרצו אחיכון. לפני פרעה, מאן פרעה, דא דינא עילאה, דקנימא לאתפרעא מחוכי עלמא.

כח וכד אשתלימו אינון יומין דאתגזר עלייהו למיתב בגלותא, פדין קב"ה איתער ברחמיה סגיאין עלייהו, וכדינא על אינון דאשתעבדו בהו, ואפיק לון מתפן.

כט כיון דמטוי למרה, קמת מדת דינא קמי קב"ה, ואמר, ואיך יפקון ישראל מגלותא, והא כתיב באורייתא דטמירא תרי אלפי שנים מקמי דאתברי עלמא, דעל חד שבועה על חוביהון אית להון ליסבל, בגין ההוא פרצה רבתא דפרצו ותכו בההוא וכאה קדישא.

מסורת הזהר
ת ה"ג הסלם נ"א מוסף באינון שבעין (וויציא) ונ"א באינון חמש (מנוקאטש). א נ"א צדיק (וויציא).

(בראשית מז) פנחס רפ צ"ק. (ט) (שם לו) ב"א קלו
צ"א ח"א רטו: ת"ז ת"ע קלו.

מאמר הסולם מכירת יוסף

כו מ"ט חמש שנים וכו': שואל, מהו הטעם שהסיר חמש שנים משבע שני הרעב. שיוסף אמר ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקציר, ותכף כשבא יעקב למצרים כלה הרעב (עי' בפירוש רש"י בראשית מ"ז י"ט). ומשיב, אלא בוא וראה, סוד הרבר כך הוא, באלו ימים העליונים חג"ת נה"מ, יעקב אחוז בספירה החמישית מהם, שהיא תפארת, שכן היא חמישית כשמתחילים לספור ממטה למעלה, דהיינו מן המלכות ולמעלה. אבל באלו ב' ימים שעל התפארת, שהם חסד וגבורה, שאחוזים בהם אבותיו, שאברהם אחוז בחסד, ויצחק אחוז בגבורה. לא היה לו רשות לבטל משהו, את הפגם שפגמו בניו בהם, לפיכך עד חלקו, דהיינו בחמש ספירות שעד ת"ת, בטל גזירת הרעב, ולא יותר, כי ב' ספירות חו"ג הם למעלה מחלקו, ואין לו רשות עליהן.

כז ויוסף הצדיק נמי וכו': ויוסף הצדיק עשה גם כן כך. ו"ש, ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויציגם לפני פרעה. מי הם. (דפו"י דף כ"ט טור ג)

היינו אלו התמשה שלא היו שונאים אותו, ו"ש והוא נער את בני בלחה וגו'. ועם בנימין הם חמשה. אמר, כדאים אתם הצדיקים לעמוד בפרצה הזו שפרצו אחיכם. לפני פרעה. מי הוא פרעה. ומשיב, זה הוא דין העליון העומד להפרע מעונות העולם. פירוש. הכתוב, ויציגם לפני פרעה, היינו, שהעמיד את חמש אחיו הצדיקים שלא שנאו אותו, שיגינו לפני הדין העליון הנקרא פרעה.

כח וכד אשתלימו אינון וכו': וכשגמרו אלו הימים שנגזר עליהם לשבת בגלות או נתעורר הקב"ה עליהם ברחמים רבים. ועל אלו שעבדו בהם, נתעורר בדין, והוציא אותם משם.

כט כיון דמטוי למרה וכו': כיון שהגיעו למרה, עמדה מדת הדין לפני הקב"ה, ואמרה, ואיך יצאו ישראל מן הגלות, והרי כתוב בתורה, שהיתה גנוזה ב' אלפים שנה מטרם שנברא העולם, שעל אחד שבעה, יש להם

ספרי וישב תורה ט

(א) א"ל הקב"ה הכי הוא דינא, מיהו באורייתא קדישפתא, אית לי מתנה טובה, ושבת שמה, וכד אינון נטרין לה, איהו קיימא בההוא אתר, לסגרא התיא פרצה דפרצו. דההוא צדיקא שביעאה בה אחיד, וכדאי היא לכפרא על ההוא חובא.

(א) הה"ד ויצעק אל ה'. מאן ויצעק, דא מדת דינא, דקיימא וצווחא קמיה. ויורהו ה' עץ, דא אורייתא, הה"ד עץ חיים היא למחזיקים בה. וישלף אל המים, מאן אינון מים, מים הודונים דקמו לאתפרעא מיניהו, וכדין וימתקו המים, אכסימו ודאי, דהא חזו אסוותא רבתא לההוא חובא.

(ב) ומנא לן דבמרה אתפקדו. דכתיב שמוך את יום השבת לקדשו כאשר צוה ה' אלהיך, ואמר מר, כאשר צוה, במרה. אמר לון קב"ה, אי אתון נטרין להאי שביעאה עילאה, לית רשו למדת דינא לקטרגא בכו. הה"ד שם שם לו חק ומשפט.

(ג) ועל דא תנינן, יכולה היא שבת שתרחם עלינו, ויקבצנו קב"ה מן גלותינו, ואלמלי שמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן, מיד נגאלים.

(ד) ת"ח, כד גרמו חובין, והאי שבת לא אתנטיר כדקא חזי, כדאשפתן

מסורת הזהר
(ט) (שמות טו) שמות קר ציק זיה ל ט"א ט"ג ט"ד פא ט"ד תק"ח צח ט"ב ט"ה. (א) (משלי ג) ב"א רכט צ"א. (ב) (דברים ה) ח"ב צא. ח"ג צב: רכד. רמה: רסד. ש: ג) (שמות טו) לעיל אות לא צ"ת.

ה'רופי גרמאות
ב ג"א לצווחא (ווינציא). ג ג"א מנא (ווינציא).

מאמר
להם להענש על חטאותיהם, שכתוב, ויספתי ליסרה אתכם שבע על חטאתיכם, וכן יש להם להענש על אחד שבעה, על אותה פרצה הגדולה שפרצו וחטאו במכירת אותו צדיק הקדוש.

הסולם
מכירת יוסף
שנמתקו ודאי, כי ראו, בתורה, רפואה גדולה לאותו החטא. דהיינו שמירת השבת (כנ"ל בסמוך) שנצטוו אז עליה.

ל א"ל הקב"ה הכי וכו': א"ל הקב"ה, כך הוא הדין. אבל בתורה הקדושה, יש לי מתנה טובה, ושבת שמה, וכשהם שומרים אותה, היא עומדת במקום ההוא, לסגור את הפרצה שפרצו. כי אותו צדיק שהוא שביעי, אחזו בשבת (כנ"ל אות י"ז) והוא כדאי לכפר על אותו עון.

לא הה"ד ויצעק אל וגו': ז"ש, ויצעק אל ה'. מי הוא ויצעק. הוא מדת הדין שעמדה וצעקה לפניו, שהם צדיקים להענש שבע על חטאתם, כנ"ל. ויורהו ה' עץ, היינו התורה. ז"ש עץ חיים היא למחזיקים בה. וישלף אל המים, מי הם המים, הם מים הודונים שעמדו להפרע מהם. ואז וימתקו המים, (דפו"י דף כ"ט טור ג)

לד ת"ח כד גרמו וכו': בוא וראה, כשגרמו העונות, והשבת הזו לא נשמרה כראוי, כמו שמצאנו שהזהירם הנביא העליון, ז"ש, כה אמר ה' השמרו בנפשותיכם ואל תשארו משא

י פתרי וישב תורה

דאזנהר לון נביאה עילאה, הה"ד ס' כה אמר ה' השמרו בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים. מאי ואל תשאו משא. אלא אמר לון, בבכו מיניכו, לא תשאו משא דההוא חוכא דשבת עליכו.

לח) ואי אתון נטרין ליה, תגרמון קיומא דעילאין ותתאין. דההוא שבת עילאה דתבתון לקבליה, מדוריה ושעשוועיה לאו איהו, אלא בשערי ירושלים עילאה, דאקרון שערי צדק. ואיהי פלה הכלולה מהכל.

לו) ואי אתון נטרין ליה, תגרמון דכדין היא תתחזק בידא דמלכותא דארעא, מלכותא דדוד, בגין דהיא מלכות אתקריאת, ובג"ד אמר דוד, דאחיד בה, ס' לך ה' הממלכה, בתרין ממיין, לאכללא מלכותא דיליה, וליחידא לה במלכותא דשמיא. ואי אתון לא תשמעון לקדש ליה, ותעבדון ליה חול, מה פתיב *) והצתי אש בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים, דלתתא.

לז) ת"ח, פדין אתערת ההיא חרב נוקמת נקם ברית, על דלא נטרו ההוא ברית קדישא, בתלת גוונין. חד ברזא דצדיק דזבינו, דאחיד ביה, ונטר ליה, ובגיניה אקרי צדיק. וחד, דכתיב ויבשר קדש יעברו מעליה. וחד ברזא דשבת דחללו, וכלא בחד אתר איהו.

לח) וכדין על שלשה פשעי ישראל, אתגזר עליהו למהוי שבועין שנין לבר מארעא קדישא, עשרה לכל יומא. ולסוף שבועין שנין, אפיק לו קב"ה מתמן, ואתו לא". ואתקיים בית שני ת"כ שנין, על חילא דאורייתא, דהו מתעסקין בה, באינון פקודין קדישין פדקא תזי.

מסורת הזהר

(ד) (ירמיה יז), (ה) (דה"א כט) בי"א רעה צ"ב. (ו) (ירמיה יז), (ז) (שם יא) לעיל אות ג צ"ב.

מאמר	הסולם	מכירת יוסף
משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים. מהו ואל תשאו משא. ומשיב, אלא אמר להם, בבקשה מכם, אל תשאו משא של אותו החטא של חילול שבת, עליכם.	לח) ואי אתון נטרין וכו': ואם אתם שומרים את השבת תגרמו לקיום העליונים והתחתונים, כי השבת העליון ההוא, שהוא היסוד שהוא שביעי, שחטאתם כנגדו, מדורו ושעשוועי אינו, אלא בשערי ירושלים העליונה, הנקראים שערי צדק, שהוא המלכות. והיא נקראת כ"ה, הכלולה מכ"ה. כי היסוד נקרא כ"ה, וכשהמלכות כלולה ממנו נקראת גם היא כ"ה.	זה אמר דוד, האתון בה, לך ה' הממלכה, כבי' ממין, כדי לכלול המלכות שלו וליחידה במלכות שמים. ואם אתם לא תשמעו לקדש אותו את השבת ותעשו אותו חול, מה כתוב, והצתי אש בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים. היינו ירושלים של מטה.
לז) ואי אתון נטרין ליה, תגרמון דכדין היא תתחזק בידא דמלכותא דארעא, מלכותא דדוד, בגין דהיא מלכות אתקריאת, ובג"ד אמר דוד, דאחיד בה, ס' לך ה' הממלכה, בתרין ממיין, לאכללא מלכותא דיליה, וליחידא לה במלכותא דשמיא. ואי אתון לא תשמעון לקדש ליה, ותעבדון ליה חול, מה פתיב *) והצתי אש בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים, דלתתא.	לז) ת"ח, פדין אתערת ההיא חרב נוקמת נקם ברית, על דלא נטרו ההוא ברית קדישא, בתלת גוונין. חד ברזא דצדיק דזבינו, דאחיד ביה, ונטר ליה, ובגיניה אקרי צדיק. וחד, דכתיב ויבשר קדש יעברו מעליה. וחד ברזא דשבת דחללו, וכלא בחד אתר איהו.	לז) ת"ח כדין אתערת וכו': בוא וראה, אז, כשאין שומרים את השבת, מתעוררת אותה החרב הנוקמת נקם ברית, על שלא שמרו את הברית הקדושה היא בשלשה אפנים, א', בסוד יוסף הצדיק שמכרו, שהוא היה אתון כברית, ושמר אותה, ובשבילה נקרא צדיק. ואחד, שכתוב ובשר קדש יעברו מעליך. שהוא ברית מילה. ואחד, בסוד השבת שחללו. והכל במקום אחד הוא, שהוא יסוד.
לח) וכדין על שלשה פשעי ישראל, אתגזר עליהו למהוי שבועין שנין לבר מארעא קדישא, עשרה לכל יומא. ולסוף שבועין שנין, אפיק לו קב"ה מתמן, ואתו לא". ואתקיים בית שני ת"כ שנין, על חילא דאורייתא, דהו מתעסקין בה, באינון פקודין קדישין פדקא תזי.	לח) וכדין על שלשה פשעי ישראל, אתגזר עליהו למהוי שבועין שנין לבר מארעא קדישא, עשרה לכל יומא. ולסוף שבועין שנין, אפיק לו קב"ה מתמן, ואתו לא". ואתקיים בית שני ת"כ שנין, על חילא דאורייתא, דהו מתעסקין בה, באינון פקודין קדישין פדקא תזי.	לח) ובדין על שלשה פשעי ישראל, וכו': ואם נאמר, על שלשה פשעי ישראל, שהם מכירת יוסף, ופגם

(דפו"י דף כ"ט טור ג' * טור ד')

- ספרי** **וישב** **תורה** **יא**
- ל"ט**) וכד אשתלימו, גרם חוכה דשנאת חנם, ואיתער ההיא שנאת חנם דקדמייתא, הה"ד ^ט וישנאו אתו, להחוא צדיק. וכדין יתב יתהון קב"ה בידא דמאן דסני לון שנאת חנם, הה"ד באדום ^ט יען היות לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי חרב.
- מ**) וכדין אתפרע מנייהו, ע"י מניינא דאינון שנין, דחסרו מרזא דשבע על חטאתיכם. ת"ח, פד תמנה כ"ב שנין ז' זמנין, לכל חד מאינון עשרה דזבינו ליה, תשפח אלף תק"מ, וכדין יתער פורקנא דישראל, כצפרא דשארית לאנהרא זעיר זעיר, עד י"ז שנין, דאסתלק החוא צדיק דרנא דטו"ב, הה"ד ^ט יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו. דהא פדין יתחזי למיקם בפרץ, קמי מדת דינא, דהא אשתלימו חובי עלמא, וכדין ^ט והיה בית יעקב אש ובית יוסף להכה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום.
- מא**) וכדין יתער קב"ה טבון סגיאיין על ישראל, ויתבע עלבונהון, ועלבונא דאורייתא, דאוקדו בנורא. ודמא דאינון דאתקטלו על קדושת שמייה. וכדין יתדעי יוסף לאחיה, ^ט אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים.
- מב**) ת"ח דהכי הוא, דתנן ב"י בתמוז בוטל התמיד, וכט' באב חרב בית

מסורת הזהר

(ח) (בראשית לו) לעיל אות ו צ"ה. (ט) (יחזקאל לה) לעיל אות ו צ"ה. (י) (בראשית לו) לעיל אות כז צ"ש ו"ח מד ט"א שט"ו. (כ) (עובדיה א) תולדות סט צ"ב. (ל) (ישעיה יא).

מאמר	הסולם	מכירת יוסף
<p>ופגם הברית, וחילול שבת כנ"ל, נגזר עליהם להיות שבעים שנה מחוץ לארץ ישראל עשר שנים לכל יום. מחג"ת נה"מ, שיסוד כלול מהם. ולבסוף שבעים שנה הוציאם הקב"ה משם ובאו לארץ ישראל. ונתקיים בית שני ת"כ שנים, בזכות התורה שהיו עוסקים בה, ובאלו המצות הקדושות, שעשו, כראוי.</p> <p>לט) וכד אשתלימו גרם וכו': וכשנגמרו ת"כ שנים, גרם החטא של שנאת חנם, שנתעוררה שנאת חנם הראשונה, שכתוב, וישנאו אותו, לאותו צדיק, ואז נתן אותם הקב"ה בידי מי ששונא אותם שנאת חנם. דהיינו בידו אדום. ז"ש, באדום, יען היות לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי חרב.</p> <p>מ) וכדין אתפרע מנייהו וכו': ואז נפרע מהם ע"י מנין השנים שחסרו ופגמו, מסוד, שבע על חטאתיכם. בוא וראה, כשמתמנה כ"ב שנים, שיוסף לא ראה את אביו מחמת חטאם, ז' פעמים, בסוד שבע על חטאתיכם, לכל אחד מאלו עשרת השבטים שמכרוהו, (דפ"י דף כ"ט טור ד')</p>	<p>תמצא אלף תק"מ. שכל הזמן הזה, תהיה הגלות בסוד שבע על חטאתיכם. וכשיגמרו אלף ותק"מ שנים, אז תתעורר גאולת ישראל כמו בוקר המתחיל להאיר מעט מעט, עד י"ז שנים, שנתעלה אותו צדיק במדרגת טוב, שהוא בגימטריא י"ז, ז"ש, יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו. כי אז ב"י שנים אחר אלף ותק"מ, הוא ראוי לעמוד בפרץ לפני מדת הדין, כי נגמרו עונות העולם. ואז, והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום.</p> <p>מא) וכדין יתער הקב"ה וכו': ואז יעורר הקב"ה טובות רבות על ישראל, ויתבע מן האומות עלבונם של ישראל, ועלבון התורה ששרפו באש, והדם של אלו שנהרגו על קידוש שמו. ואז יתרצה יוסף לאחיו, אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים.</p> <p>מב) ת"ח דהכי הוא וכו': בוא וראה שכך הוא, כי למדנו, ב"י בתמוז בוטל התמיד, ובט' באב חרב בית המקדש. וכמו שאמר ר'</p>	

יב סתרי וישב תורה
מקדשא. כדא"ר יוסי, מגלגלין זכות ליום זכאי, וחוכה ליום חייב. ידבקהיא
לילא אפיקו דבה רעה על ארעא קדישא, וארימו קלהון בבכיה, ואתקבעת
לדרי דרין.
מג ודוק ותשפת, מדבוטל התמיד, דהוה מכפר על חוביהון, עד דאתחרב
בי מקדשא, בין בזמנא קדמא בין בזמנא תנינא, כ"ב יומין, לקבל אינון כ"ב
שנין דלא חמא ההוא צדיק אפי יקרא דאבוה, לאתזאה חכמתא עילאה, דהא
בהא תליא.
מד והא איתערו חבריא, דכד חריב מקדשא מוצ"ש היתה, ומוצאי
שביעית, ומשמרתו של יהויריב היתה, והלויים עומדים על דוכנם, ואומרים
שירה: ^ט יגודו על נפש צדיק וגו' ויהי ה' לי למשגב וגו', וישב עליהם את
אונם וגו', ולא הספיקו לומר יצמיתם ה' אלהינו, עד שבאו גוים וכבשו.
דקה אי אמרו ליה, לא הוה לון תקנה.
מה ומוצאי שבת, חכמתא סגיא קא רמו, דנפקו משבת דהוה רפואה
למפתהון. ומוצאי שביעית, דחכו לגבי כנסת ישראל. ולא עוד, אלא ^י דתאבו
ובמילה, ולא קיימא זבשר קדש. ומשמרתו של יהויריב, כד"א ^י עוד אריב
אתכם נאם ה' ואת בני בניכם אריב.
מו וזמין קב"ה לאפקא לון מגלותא, הה"ד, ^י גילי מאד בת ציון הריעי
בת ירושלים הנה מלכך בא לך צדיק ונושע הוא.

מסורת הזהר (תהלים צד.) (י' ירמיה ב.) (ט' זכריה ט) ויהי קפו ה נ"א דנפקו (ווינציא.) ו נ"א ממילה (ווינציא.) ז נ"א
צ"ב. את ונ"א אשר (ווינציא.)

מאמר **הסולם** **מכירת יוסף**
ר' יוסי, מגלגלים זכות ליום זכאי וחוכה ליום חייב. כי בלילה ההוא, של ט' באב,
הוציאו המרגלים שם רע על הארץ הקדושה, והרימו קולם בבכיה, ונקבעה הבכיה לדורי
דורות.
מג ודוק ותשפת, מדבוטל וכו':
ותדקדק ותמצא, שמשעה שבוטל התמיד, שהיה
מכפר על עונותיהם, עד שנחרב בית המקדש,
בין בפעם הראשונה ובין בפעם השניה, היו
כ"ב ימים. כנגד אלו כ"ב שנים שלא ראה
אותו צדיק את פני כבודו של אביו. וזה
הוא, להראות חכמה עלינו, שזה בזה תלוי,
שחורבן ביהמ"ק, תלוי במכירת יוסף.
מד והא אתערו חבריא וכו': והרי
העירו החברים, כי כשחרב בית המקדש, מוצאי
שבת היה, ומוצאי שביעית, ומשמרתו של
יהויריב היתה והלויים היו עומדים על
(דפו"י דף כ"ט טור ד')

ספרי וישב תורה יג
 (זז) ואי תימא אמאי אתי משיחא מיהודה, מיוסף מבְּעֵי ליה. אֶלָּא דְתַרְוַהּוּ
 ייתון, ובגין דקב"ה לא מקפח שכר כל בריה, יתב מלכותא לדוד, בגין דתהו
 עשינא " לצדיקים, ושביעא דאחים. והכי הוא מלכותא דארעא, כעין
 מלכותא דרקיעא.

ה'לופי גרמאות
 ח ג"א לצדיק (מונקאטש).

<p>מכירת יוסף משום שהיה עשירי לצדיקים, ושביעי שבאחים, וכך הוא, מלכות שבארץ כעין המלכות שברקיע, שהיא ספירה עשירית אם מתחילים למנות מכתו, ושביעית כשמונים מחסד.</p>	<p>מאמר ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא. (זז) ואי תימא אמאי וכו': ואם תאמר, למה בא המשיח מיהודה, מיוסף היה צריך לבא, ומשיב, אלא שניהם יבואו, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. ומשום שהקב"ה אינו מאבד שכר כל בריה, נתנה המלכות לדוד, (דפו"י דף כ"ט טור ד')</p>	<p>הסולם</p>
--	--	--------------

סליק פרשת וישב

